

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní JUDr. Danielou Břízovou Ratajovou, LL.M. ve věci

žalobce: █████ V █████ S █████, narozený █████
bytem █████
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Kočím, Ph.D.
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o náhradu škody

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 697 138 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z uvedené částky od 13. 10. 2017 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba, již se žalobce domáhal zaplacení částky 576 427 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z uvedené částky od 13. 10. 2017 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Ungerová

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 4. 2. 2018 se žalobce domáhal na žalované zaplacení celkové částky 2 819 799,63 Kč s příslušenstvím coby náhrady újmy způsobené nezákonným trestním stíháním. Žalovaná částka sestávala z nároku na náhradu škody odpovídající nákladům vynaloženým na obhajobu ve výši 457 561,50 Kč. Dále žalobce požadoval náhradu škody ve výši 108 673,13 Kč odpovídající nákladům vynaloženým na znalecké posudky a náhradu škody v podobě ušlého zisku za období po zastavení práva vykonávat znaleckou činnost ve výši 1 273 565 Kč, dále požadoval odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním ve výši 90 000 Kč a částku 80 000 Kč odpovídající zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou průtahy v trestním řízení. Žalobce ve vztahu k ušlému zisku uvedl, že kvůli pozastavení oprávnění vykonávat znaleckou činnost po dobu 5 let mu ušel zisk za znaleckou činnost ve výši 1 273 565 Kč, což odpovídá součinu 5 let * 254 713 Kč, tedy příjmu, který dosáhl před pozastavením znalecké činnosti.
2. Usnesením ze dne 20. 5. 2020 bylo nadepsané řízení spojeno s řízením vedeným u zdejšího soudu o dalších nárocích žalobce pod sp. zn. [REDAKCE] k řízení společnému, a to pod sp. zn. [REDAKCE]. Dne 31. 3. 2021 se ve věci konalo jednání, během něhož byly nároky žalobce na náhradu škody a odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním vyloučeny do samostatného řízení (dále vedeno pod sp. zn. [REDAKCE]). Dne 30. 6. 2021 se ve věci konalo jednání, během něhož byl nárok žalobce na náhradu ušlého zisku ve výši 1 273 565 Kč s příslušenstvím vyloučen do samostatného, tj. nadepsaného řízení.
3. V podání ze dne 2. 2. 2022 žalovaná uvedla, že žalobce v celém škodném období (březen 2013 až říjen 2018) přes pozastavení své činnosti dosahoval příjmů, uplatňoval výdaje a realizoval zisk, přičemž není doloženo, že by uvedené mělo původ v jiné činnosti než znalecké. Žalovaná udělala vlastní odhad ušlého zisku žalobce ve výši 54 475 Kč.
4. V podání ze dne 15. 2. 2022 žalobce uvedl, že uplatňuje pouze ušlý zisk v přímé souvislosti s výkonem znalecké činnosti – tj. podání znaleckých posudků zapsaných ve znaleckém deníku – tedy nikoliv za veškerou další odbornou činnost žalobce, ke které nad rámec podání znaleckých posudků (s pečeti znalce) patří např. vyhotovení různých odborných stanovisek (bez pečeti znalce), poskytnutí konzultací nebo lektorské a vzdělávací činnosti. Navíc vychází pouze z evidence příjmů ve znaleckém deníku v letech 2011 a 2012, kdy se svojí činností začínal a jeho příjmy byly tedy pochopitelně nižší (v letech 2019 a 2020 byly příjmy ze znalectví násobně vyšší). Příjmy z ostatní činnosti, než je znalectví, měl žalobce před škodným obdobím, v jeho průběhu, i po něm, což však nemá žádný vliv na projednávaný nárok.
5. Při jednání dne 21. 2. 2022 žalobce uvedl, že nevykonával žádnou znaleckou činnost již od oznámení Krajského soudu v Ústí nad Labem o zahájení řízení o pozastavení činnosti znalce ze dne 30. 3. 2012, přestože rozhodnutí o pozastavení činnosti nabylo právní moci až 2. 10. 2013, neboť se obával, že by v případě pozastavení znalecké činnosti nestíhl obhájit již zpracované znalecké posudky. Žalobce dále uvedl, že žalovaná částka ušlého zisku nezahrnuje očekávané náklady ani daňové povinnosti, a jedná se tak o hrubý výnos.

Skutková zjištění:

6. Ze shodných tvrzení stran stejně jako z listinných důkazů (tj. žádost žalobce ze dne 11. 4. 2017, přípis žalované ze dne 11. 7. 2018 a stanovisko žalované ze dne 3. 2. 2021) vzal

soud za prokázané, že žalobce se dne 12. 4. 2017 obrátil na žalovanou s žádostí o náhradu mj. škody, resp. ušlého zisku. Soud tedy konstatuje, že žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody, resp. poskytnutí zadostiučinění způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem předvídanou § 14 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“) představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalovaná).

7. Ze spisu vedeného u Městského soudu v Praze (dále jen „MS“) pod sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil následující skutečnosti:
- Usnesením ze dne 2. 2. 2012 policie zahájila trestní stíhání proti žalobci pro podezření ze spáchání zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 255 odst. 2, 3 trestního zákoníku, dílem dokonany a dílem nedokonany ve stádiu pokusu dle ustanovení § 21 odst. 1 trestního zákoníku.
  - Usnesením ze dne 19.2.2014 bylo zahájeno trestní stíhání proti zdejšímu žalobci pro spáchání pokračujícího zvláště závažného zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 255 odst. 2 a 4 trestního zákoníku.
  - Usnesením ze dne 16.4.2014 bylo zahájeno trestní stíhání proti zdejšímu žalobci pro podezření ze spáchání pokračujícího zvláště závažného zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 255 odst. 2 a 4 trestního zákoníku.
  - Žalobce opakovaně podával stížnosti proti postupu policejního orgánu a navrhoval vyloučení komisaře N [REDAKCE] a vyloučení dozorového státního zástupce (JUDr. Máchová) a navrhl delegaci věci. Stížnostem vyhověno nebylo.
  - Hlavní líčení se konalo dne 18.9.2015, kdy byl vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní, včetně zdejšího žalobce, uznáni vinnými, a bylo upuštěno od potrestání ve vztahu k zdejšímu žalobci.
  - Dne 13.2.2017 se konalo veřejné zasedání u Vrchního soudu v Praze, během něhož byl vyhlášen rozsudek, kterým bylo rozhodnuto tak, že dle § 226 písm. b) trestního řádu byli všichni obžalovaní zproštěni obžaloby, v části byla věc vrácena zpět.
  - Dne 14.6.2017 se konalo další hlavní líčení, během něhož byl vyhlášen rozsudek, kterým byl zdejší žalobce uznán vinným spácháním zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 255 odst. 2 odst. 4 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 1 roku, který byl podmíněně odložen na dobu trvání 2 let.
  - Dne 8.10.2018 se konalo veřejné zasedání u vrchního soudu, během něhož byl vyhlášen rozsudek, kterým byl napadený rozsudek zrušen v celém rozsahu a bylo rozhodnuto dle § 226 písm. b) trestního řádu tak, že zdejší žalobce se zprošťuje obžaloby.
  - Dne 19.12.2018 podalo nejvyšší státní zastupitelství dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze.
  - Dne 4.12.2019 bylo dovolání nejvyššího státního zástupce zamítnuto.
8. Žalobce byl (v době vedení trestního stíhání) znalcem v oboru [REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE] (srov. listina o jmenování znalcem ze dne 2. 3. 2011).
9. Přípisem ze dne 30. 3. 2012 Krajský soud v Ústí nad Labem vyznamenal žalobce o zahájení řízení o pozastavení činnosti znalce. Krajský soud v Ústí nad Labem, resp. předseda, rozhodl

o pozastavení činnosti žalobce coby znalce; v odůvodnění je pak uvedeno, že Krajský soud v Ústí nad Labem se opřel o podnět společnosti Neograf a.s. k zahájení správního řízení o pozastavení výkonu činnosti, a to v návaznosti na usnesení Policie ČR ze dne 3. 2. 2012 o zahájení trestního stíhání zdejšího žalobce. S ohledem na trestní stíhání žalobce pro úmyslný trestný čin byla znalecká činnost žalobce pozastavena; právní moc nastala dne 2. 10. 2013 (srov. přípis ze dne 30. 3. 2012, rozhodnutí předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp.zn. [REDAKCE] ze dne 7. 3. 2013).

10. Znalecká činnost žalobce byla ke dni 8. 10. 2018 obnovena (srov. přípis Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2018).
11. O odborné služby žalobce coby znalce byl zájem v roce 2013 i 2014 (srov. žádost Policie ČR ze dne 16. 4. 2013 o podání odborného vyjádření ze strany žalobce a vypracování odborného vyjádření z oboru [REDAKCE] e-mail od Policie ČR ze dne 15. 10. 2013 adresovaný žalobci s dotazem ohledně znaleckého posudku [REDAKCE] e-mail ze dne 25. 8. 2014 adresovaný žalobci od odesílatele SKPV s žádostí o vypracování znaleckého posudku; e-mail ze dne 13. 11. 2014 adresovaný žalobci z Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ohledně [REDAKCE] e-mail zástupce Městského úřadu Ústí nad Orlicí ze dne 19. 8. 2015 s dotazem na expertizu žalobce).
12. Ze znaleckého deníku žalobce soud zjistil, že od dubna 2011 činila souhrnná hodnota příjmů žalobce za znaleckou činnost 172 613 Kč, za rok 2012 pak 82 100 Kč, přičemž poslední zápis v deníku znalce je ze dne 2. 3. 2012. Poté jsou uvedeny záznamy až v roce 2018, kdy byla účtována celková odměna za rok 2018 ve výši 34 900 Kč. Příjem za rok 2019 činil celkem 928 676,85 Kč a za rok 2020 částku 639 740,15 Kč.
13. Soud dospěl na základě provedeného dokazování k závěru o skutkovém stavu, který je shodný se shora uvedenými skutkovými zjištěními. Soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu daňová přiznání žalobce, výpis z Živnostenského rejstříku a kopie výpisů z účtu žalobce, neboť skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu pro rozhodnutí věci.

Právní úprava:

14. Soud věc posoudil ve světle níže uvedených zákonných ustanovení.
15. Podle ustanovení § 1 OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 OdpŠk se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.
16. Podle § 3 písm. a), b), c) OdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobily státní orgány, právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona.
17. Dle § 5 písm. a), b) OdpŠk na stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
18. Podle § 7 OdpŠk mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda, právo na náhradu takové škody způsobené nezákonným rozhodnutím; právo

na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.

19. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
20. Podle § 15 odst. 1 OdpŠk přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. Dle ustanovení § 15 odst. 2 OdpŠk se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
21. Podle § 26 OdpŠk, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem.

Právní posouzení dané věci:

22. Jak plyne ze shora uvedeného, žalobce se domáhal náhrady škody v podobě ušlého zisku v souvislosti s pozastavením výkonu znalecké činnosti kvůli nezákonnému trestnímu stíhání.
23. Soud se tedy nejprve zabýval důvodností uplatněného nároku především z toho pohledu, zda jsou naplněny obecné předpoklady pro vznik nároku žalobkyně na náhradu škody či nemajetkové újmy. Jak plyne ze shora uvedeného, OdpŠk v obecné rovině rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup (srov. § 5 OdpŠk). Stát přitom za újmu (majetkovou či nemajetkovou) způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím odpovídá objektivně (tj. bez ohledu na zavinění – srov. § 2 OdpŠk) a za současného (kumulativního) splnění tří podmínek: (i) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí (či došlo k nesprávnému úřednímu postupu); (ii) poškozenému vznikla škoda či nemajetková újma; a (iii) újma je v příčinné souvislosti s takovým nezákonným rozhodnutím (či nesprávným úředním postupem), jinými slovy je mezi nimi dán vztah příčiny a následku (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011).
24. Soud v obecné rovině konstatuje, že nárok na náhradu újmy způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, se posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona jako nárok na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1 Cz 6/90 ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 ze dne 31. 3. 2003). Jiné než odsuzující rozhodnutí je totiž v zásadě rozhodnutím, které ve svých důsledcích ruší účinky zahájeného trestního stíhání, a má tak stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 OdpŠk.
25. Jak uvedeno shora, stát stíhá objektivní odpovědnost. Z toho plyne, že vznik nároku na náhradu újmy není podmíněn prokázáním, že orgány činné v trestním řízení jednaly v rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle kterého osoba, jež byla zproštěna obžaloby, resp. nebyla uznána vinnou ze spáchání trestného činu, má zásadně právo na náhradu škody (či jiné újmy) způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, a to včetně nákladů na obhajobu (srov. § 31 zákona). Rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti (zákonnosti) zahájení a vedení trestního stíhání je tudíž pozdější výsledek trestního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2614/2003 ze dne 9. 12. 2004).

26. Vzhledem k výsledku předmětného trestního řízení soud dospěl k závěru, že je dán odpovědnostní titul spočívající v nezákonném rozhodnutí (tj. nezákonném trestním stíhání žalobce), neboť žalobce byl obžaloby zproštěn. Existence odpovědnostního titulu ostatně ani nebyla mezi stranami sporná.
27. OdpŠk (zákon č. 82/1998 Sb.) blíže nedefinuje pojem škody ani v obecné rovině neupravuje rozsah její náhrady. V této otázce je tudíž třeba vycházet ze zákona č. 89/2012 Sb., *občanský zákoník*, v platném znění. Podle § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., *občanský zákoník*, v platném znění, platí, že není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. do 1. 1. 2014), dosavadními právními předpisy. Jelikož trestní stíhání žalobce bylo zahájeno v roce 2012, soud posuzoval nárok na náhradu škody ve světle tehdy platných předpisů.
28. Podle § 442 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., *občanský zákoník*, v tehdy platném znění, se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škodou je přitom míněna majetková újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu), je objektivně vyjádřitelná v penězích a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především peněz. Skutečnou škodou se rozumí majetková újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí. Ušlý zisk představuje ušlý majetkový prospěch spočívající v nenastalém zvětšení (rozmožnění) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nenastala škodná událost - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2004 ze dne 18. 8. 2005 či sp. zn. 25 Cdo 1404/2004 ze dne 4. 11. 2004).
29. Žalobce se domáhal náhrady škody v podobě ušlého zisku ve výši 1 273 565 Kč, neboť v důsledku trestního stíhání bylo pozastaveno jeho právo vykonávat znalecké činnosti. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce byl dne 2. 3. 2011 jmenován znalcem a jeho znalecká činnost byla pozastavena kvůli vedení trestního stíhání ke dni 2. 10. 2013 (právní moc rozhodnutí). Žalobce však byl již přípisem ze dne 30. 3. 2012 vyrozuměn o zahájení řízení o pozastavení znalecké činnosti, pročež žalobce ihned přestal z opatrnosti znaleckou činnost vykonávat. Skutečnost, že žalobce přestal vykonávat znaleckou činnost již v roce 2012 je patrná ze znaleckého deníku.
30. Dle soudu se jednalo o správný postup žalobce, který z důvodu předběžné opatrnosti ukončil znaleckou činnost v obavě, aby mohl dostát svým závazkům. Nelze mu tedy klást k tíži to, že přestal vykonávat znaleckou činnost ještě předtím, než o pozastavení bylo pravomocně rozhodnuto. Stejně tak dle soudu nelze žalobci přičítat k tíži to, že v průběhu trestního stíhání měl jinou výdělečnou činnost. Žalobce totiž již před zahájením trestního stíhání nevykonával pouze znaleckou činnost, ale měl i jiné příjmy. Dle soudu je tedy spravedlivé, aby byl žalobce odškodněn za to, že nemohl rozmnožit svůj majetek jako znalec, což by jinak – nebýt trestního stíhání – zjevně mohl. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalované, že by mělo být vycházeno pouze z příjmů uvedených v daňových přiznáních. Dle soudu bylo jednoznačně znaleckým deníkem prokázáno, jaké částky a kdy účtoval za provedenou znaleckou činnost, což považuje za dostatečné k rozhodnutí o výši ušlého zisku. Posuzování, jakým způsobem se tyto prokázané příjmy promítly do účetnictví, resp. daňových přiznání žalobce, již soud považoval pro účely dané věci za nadbytečné.

31. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že žalobce za svou znaleckou činnost v roce 2011 vyúčtoval částku 172 613 Kč, v roce 2012 částku 82 100 Kč a následně až v roce 2018 částku 34 900 Kč, v roce 2019 částku 928 676,85 Kč a v roce 2020 částku 639 740,15 Kč. Žalobce tedy prokázal, že před pozastavením znalecké činnosti i po něm měl příjmy, kterých nemohl v době vedení trestního stíhání dosahovat, neboť znaleckou činnost nemohl vykonávat.
32. Soud při rozhodování o výši ušlého zisku vyšel z toho, že od jmenování žalobce znalcem (tj. 2. 3. 2011) do doby oznámení o zahájení řízení o pozastavení znalecké činnosti (tj. 30. 3. 2012) měl žalobce příjem v souhrnné výši 254 713 Kč, a to za celkem 276 pracovních dní. Právní moc rozhodnutí o pozastavení znalecké činnosti žalobce nastala dne 2. 10. 2013. K obnovení povolení vykonávat činnost znalce došlo dne 8. 10. 2018. Žalobce tedy nemohl vykonávat znaleckou činnost po dobu 1 259 pracovních dní. Na jeden pracovní den před pozastavením znalecké činnosti žalobce tak připadá částka 922,8 Kč. Soud přistoupil k ponížení dané částky o 40 % odpovídající paušálním nákladům (analogicky dle § 7 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů), což odpovídá částce 553,8 Kč /pracovní den. Uvedeným výpočtem pak soud dospěl k závěru, že za dobu, po kterou žalobce nemohl vykonávat znaleckou činnost, žalobci ušel příjem ve výši 697 138 Kč (553,8 Kč * 1 259 pracovních dní). Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že v letech 2019 a 2020 pak žalobce dosahoval mnohem vyšších příjmů ze znalecké činnosti, než by odpovídalo výpočtu soudu, kterým byla stanovena výše ušlého zisku.
33. Znalecká činnost byla žalobci zcela znemožněna kvůli pozastavení v přímém důsledku nezákonného stíhání (srov. bod 9 shora). **Je tedy zcela zjevně dána příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím (tj. trestním stíháním) a ušlým ziskem za dobu, kdy žalobce nemohl znaleckou činnost vykonávat.**
34. S přihlédnutím ke shora uvedenému soud uzavřel, že byly splněny všechny kumulativní podmínky pro vznik odpovědnosti žalované za škodu (srov. bod 23 shora) v podobě ušlého zisku v uvedené výši. Proto soud přiznal žalobci částku 697 138 Kč (srov. výrok I.) a ve zbylém rozsahu byla žaloba zamítnuta (srov. výrok II.).

K úrokům z prodlení:

35. Žalobce dále požadoval úroky z prodlení od správného data 13. 10. 2017 do zaplacení.
36. Jak uvedeno shora, dle § 15 odst. 2 zákona se poškozený může domáhat se náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že se stát ocitá v prodlení s náhradou újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu (tj. v dané věci žalované). Teprve ode dne následujícího po uplynutí zmíněné lhůty jej tedy stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2060/2001 ze dne 24. 4. 2003, či sp. zn. 30 Cdo 2779/2012 ze dne 12. 6. 2013).
37. Uplatněním je pak okamžik doručení žádosti žalobkyně o náhradu újmy žalované, tj. v daném případě dne 12. 4. 2017. Lhůta 6 měsíců žalované uplynula dne 12. 10. 2017 (čtvrtek). Žalovaná se tak dostala do prodlení marným uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku dne 13. 10. 2017, a od tohoto dne (včetně) ji tudíž stíhala povinnost zaplatit

příslušenství pohledávky. Z uvedeného důvodu soud přiznal žalobci zákonné úroky z prodlení, které jsou odůvodněny ustanovením § 1970 o.z. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. (srov. výrok I.).

K nákladům řízení:

38. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 142 odst. 2 ve spojení s odst. 3 o.s.ř., dle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.
39. Jelikož oba účastníci řízení byli ve vztahu k nároku, který byl předmětem nadepsaného řízení, úspěšní co do cca 1/2 žalované částky, soud rozhodl, že si každý z účastníků ponese náklady řízení sám.

Ke lhůtě k plnění:

40. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř. část věty za středníkem o.s.ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technicko-organizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 29. března 2022

JUDr. Daniela Břízová Ratajová, LL.M., v.r.
soudkyně